

POSTANOWIENIE

Dnia 23 maja 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Zawada

w sprawie z powództwa M. K.
przeciwko Skarbowi Państwa - Aresztowi Śledczemu w Ł.,
Aresztowi Śledczemu w P., Zakładowi Karnemu w T. oraz Centralnemu Zarządowi
Służby Więziennej w W.
o zadośćuczynienie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 23 maja 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 31 marca 2016 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) zasądza od powoda na rzecz Skarbu Państwa - Prokuraturii
Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej kwotę 240 (dwieście
czterdzieści) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego
w postępowaniu kasacyjnym,**
- 3) przyznaje radcy prawnemu A. U. od Skarbu Państwa - Sądu
Apelacyjnego w (...) kwotę 240 (dwieście czterdzieści) zł,
powiększoną o należny podatek od towarów i usług, tytułem
zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej
powodowi z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Według art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przepis ten pozostaje w zgodzie z zaleceniami Rady Europy, dopuszczającymi wprowadzanie środków ograniczających dostęp do sądu najwyższego szczebla.

Powód zarzucił zaskarżonemu wyrokowi Sądu Apelacyjnego z dnia 31 marca 2016 r. naruszenie art. 23 i art. 24 k.c. w związku z art. 88 § 3, art. 88a § 1 i 3 i art. 88b § 2 k.k.w., art. 3 Europejskiej konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności oraz art. 448 k.c. i naruszenie art. 88a § 3 oraz art. 88b § 2 k.k.w.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powód uzasadnił występowaniem w sprawie istotnego zagadnienia prawnego: czy umieszczenie skazanego w jednoosobowej celi na czas nieokreślony bądź ciągle przedłużanie czasu osadzenia w warunkach reżimu „N” bez wystąpienia nowych okoliczności jest zawsze bezprawne niezależnie od przyczyn zastosowania takiego rygoru.

Ponadto powód powołał się na oczywistą zasadnością wniesionej skargi kasacyjnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie objęte podstawami kasacyjnymi doniosłe z punktu widzenia rozstrzygnięcia sprawy, nierozwiązane dotąd w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może się przyczynić do rozwoju prawa.

Brak argumentów przemawiających za tym, że przedstawione w skardze kasacyjnej zagadnienie ma wskazane wyżej cechy. Nie budzi wątpliwości sama potrzeba i dopuszczalność poddania więźniów niebezpiecznych szczególnemu reżimowi warunków odbywania kary, jak i to, że stosowane środki nie mogą

przekraczać akceptowanej miary, której granice wyznacza art. 3 Konwencji europejskiej (por. wyroki Europejskiego Trybunału Praw Człowieka z dnia 12 stycznia 2016 r., 59285/12, z dnia 16 lutego 2016 r., 5532/10, z dnia 19 kwietnia 2016 r., 29869/13) oraz art. 30 Konstytucji. Nie to też jest kwestią istotną dla rozstrzygnięcia sprawy, lecz to, czy zastosowane wobec powoda środki były uzasadnione i czy ich stosowanie nie prowadziło do dolegliwości wykraczających poza akceptowane skutki zastosowania reżimu przewidzianego dla więźniów niebezpiecznych. W konsekwencji w sprawie nie wystąpiła potrzeba rozstrzygnięcia przedstawionego w skardze zagadnienia prawnego, a nawet nie było to możliwe, wobec ujęcia przedstawionego zagadnienia w istocie jako pytania retorycznego.

Nie jest też spełniona przesłanka oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. W art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., dotyczącym przesłanki oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, chodzi o łatwo dostrzegalne, mogące mieć istotny wpływ na wynik sprawy uchybienia przepisom prawa. Według utrwalonej linii orzecznictwa Sądu Najwyższego, skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. tylko wtedy, gdy wskazana w niej wadliwość zaskarżonego orzeczenia jest dostrzegalna bez potrzeby dokonywania głębszej analizy. Przytoczone w skardze kasacyjnej okoliczności powinny jednoznacznie wskazywać na to, że w zasadniczym postępowaniu skarga kasacyjna zostanie rozstrzygnięta na korzyść strony, która ją wniosła (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 28 lutego 2011 r., I PK 237/10, 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, 24 lutego 2012 r., V CSK 225/11, 13 kwietnia 2016 r., V CSK 622/15).

W sprawie nie ma podstaw do stwierdzenia takiego naruszenia przepisów prawnych powołanych w skardze kasacyjnej. Z niezakwestionowanych ustaleń leżących u podstaw zaskarżonego wyroku wynika, że uzasadnieniem dla poddania powoda zgodnie z przewidzianą prawem procedurą odbywaniu kary w warunkach reżimu przewidzianego dla więźniów niebezpiecznych był charakter popełnionych przestępstw (m.in. wymuszenia rozbójnicze, ucieczka z konwoju, pobicie współwięźnia w celi, znęcanie się) i znaczny stopień demoralizacji. Jednocześnie powód miał zapewnione kontakty z rodziną, codzienne spacerowanie, możliwość korzystania z zajęć poza celą. Co trzy miesiące dokonywano oceny zachowania powoda i postępy w resocjalizacji.

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, a o kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnął zgodnie art. 98 w związku z art. 108 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. oraz w związku z art. 32 ust. 3 ustawy z dnia 15 grudnia 2016 r. o Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej (Dz.U. 2016.2261) i art. 99 k.p.c. oraz § 8 ust. 1 pkt 26 i § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. 2015.1800 ze zm.), zaś podstawę rozstrzygnięcia o kosztach pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu stanowiły przepisy § 4 ust. 1 - 3 i § 14 ust. 1 pkt 26 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radę prawnego z urzędu (Dz.U. 2015.1805 w związku z § 22 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz.U. 2016.1715).